

ODBIJEN MILOSEVICEV ZAHTJEV ZA IZDAVANJEM OBAVEZUJUCIH POZIVA

Author: [Michael Farquhar](#)

Sud je odbacio zahtjev sluzbenog optuzenikovog zastupnika da se nekolicinu politickih lidera prisili na svjedocenje o kosovskom sukobu.

Suci Haskog tribunala odbili su da britanskom premijeru Toniju Bleru (Tony Blair) i bivsem njemackom kancelaru Gerhardu Srederu (Gerhard Schroeder) upute obavezujući poziv da na sudjenju Slobodanu Milosevicu, koji je optuzen za ratne zlocine, svjedoce o ulozi NATO-a u sukobima na Kosovu.

Ta odluka, objavljena 9. prosinca/decembra, predstavlja odgovor na povjerljivi zahtjev da se njih dvojica obavezu svjedociti, koji je Stiven Kej (Steven Kay) – kao sluzbeni branilac bivseg jugoslavenskog predsjednika – podnio jos 18. kolovoza/augusta.

S obzirom da insistira na tome da se brani samostalno, Milosevic odbija usluge dodijeljenog mu branioca. U vise navrata je izjavio kako bi Blera i Sredera hteo vidjeti na klupi za svjedoke, ali pritom nije zelio i da osobno podnese zahtjev na osnovu kojeg bi njima bio upucen obavezujući poziv.

Sudsko vijece, kojim predsjedava sudac Patrik Robinson (Patrick Robinson), saopciilo je da se na osnovu braniocovog zahtjeva ipak ne vidi zbog cega bi Blerovo i Srederovo svjedocenje bilo toliko znacajno, niti se pak stjece utisak da podaci do kojih bi se tim putem doslo ne bi mogli biti pribavljeni i na neki drugi nacin.

U svom povjerljivom zahtjevu Kej je vjerojatno naveo kako bi dvojica potencijalnih svjedoka mogla potvrditi da je Milosevic u kosovskoj krizi odigrao ulogu mirotvorca, iako ga Tribunal tereti da je u vrijeme njenog trajanja pokusao „ocistiti“ citavu regiju od albanskog stanovnistva.

Kej je ocito smatrao da bi dvojica svjedoka, s obzirom na polozaje koje su u to vrijeme zauzimali, time dobila priliku progovoriti i o podrsci koju su Velika Britanija i Njemacka pruzile necemu sto Milosevic naziva „agresijom“ koju su na Jugoslaviju izvorsili NATO i oslobodilacka vojske Kosova (OVK).

Kada je rijec o toj podrsci, svjedoci bi mogli potvrditi i navode obrane po kojima je upravo NATO obucavao OVK i snabdijevao ga oruzjem, odnosno tezu da je zapadna alijansa suradjivala s albanskim pobunjenicima na terenu u vrijeme dok je provodila zracne napade nakon kojih su srpske snage 1999. bile primorane napustiti Kosovo.

Kej je dodao i da bi Bler mogao nesto reci i o „netocnim podacima“ koje je vlada Ujedinjenog Kraljevstva potkraj devedesetih prosljedjivala medijima, a u vezi sa zbivanjima u Jugoslaviji.

On je zahtijevao da se britanskoj i njemackoj vladi naredi da osiguraju Blerovo i Srederovo svjedocenje. Za slucaj da one to odbiju, zatražio je i da njima dvojici kao pojedincima budu upuceni obavezujući nalozi.

Suci su, medjutim, procijenili da vecina pitanja zbog kojih je obrana zeljela saslusati dvojicu politicara – ukljucujuci i navodnu podrsku NATO-a OVK-u – ipak nije ni od kakvog znacaja za utvrdjivanje Miloseviceve krivice za ratne zlocine.

„Sudsko vijeće čini sve što je potrebno . . . kako bi kontroliralo protok dokaza i svelo ga na ono što je relevantno i tice se nečega o čemu se govori u optužnici, a ne svega što bi Miloseviću moglo pasti na pamet“, izjavio je Edgar Cen (Edgar Chen), koji ovo sudjenje već dugo prati u ime Koalicije za međunarodnu pravdu.

Neka od pokrenutih pitanja su, i po mišljenju sudaca, svakako izuzetno značajna, uključujući navode po kojima je NATO-bombardiranje, a ne navodna kampanja etničkog čišćenja koju su sprovođile srpske snage, tokom 1999. dovelo do masovnog iseljavanja albanskog stanovništva.

Pa ipak, budući da Bler i Sreder nisu bili osobno obavještavani o događanjima na terenu, suci smatraju da nema nikakvog razloga za mišljenje po kojem bi njihovo svjedočenje o ovim pitanjima bilo naročito korisno.

Suci su također ocijenile da bi Kejev zahtjev mogao biti odbijen već i samo zbog toga što u njemu ni na koji način nije objašnjeno zbog čega bi svjedočenja dvojice političara bila relevantna za sudjenje. Inače, Kej se svojevremeno zalio da Milosević s njim odbija čak i razgovarati.

Obrani je sada ostala samo mogućnost žalbe na odluku sudskog vijeća.

Medju oko 190 osoba – koliko ih je Milosević naveo kao svjedoke koje bi želio saslušati prije okončanja dokaznog postupka obrane – nalazi se i Bil Klinton (Bill Clinton), koji je u vrijeme rata u Bosni bio predsjednik SAD-a.

Michael Farquhar je izvjestac IWPR-a iz Londona.

Location: Kosovo
Bosnia and
Herzegovina

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/odbijen-milosevicev-zahtjev-za-izdavanjem-obavezujucih-poziva>